

Sygnatura akt XI C 2184/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Małecka

Protokolant: Karolina Suder

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2015 r. we W.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko J. J.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. ustala, że koszty postępowania ponosi strona powodowa.

Sygn. akt XI C 2184/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 1 września 2014 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa (...) domagała się zasądzenia od pozwanego J. J. kwoty 181,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami, liczonymi od dnia 1 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew strona powodowa podała, że dochodzi od pozwanego zapłaty za usługi telekomunikacyjne świadczone na rzecz pozwanego przez (...) sp. z o.o. Roszczenie to zostało – w drodze cesji – przeniesione na stronę powodową. Strona powodowa wskazała, że domaga się zasądzenia kwoty 126,28 zł tytułem zaległego abonamentu oraz kary umownej, które to wierzytelności są wymagalne od daty wypowiedzenia umowy o świadczenie usług przez (...) sp. z o.o., to jest od dnia 1 maja 2011 r.; nadto strona powodowa domaga się zasądzenia kwoty 54,80 zł tytułem skapitalizowanych odsetek wyliczonych od należności głównej za okres od dnia następującego po dniu wymagalności do dnia poprzedzającego wniesieni pozwu.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 9 października 2014 r. sprawa została przekazana do tutejszego sądu z uwagi na treść przepisu art. 505^{29a} k.p.c.

Na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2015 r. pozwany J. J. domagał się oddalenia powództwa w całości z uwagi na rezygnację z usług pierwotnego wierzyciela z powodu wadliwości dekodera. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. świadczyła na rzecz J. J. usługi telekomunikacyjne na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 13 grudnia 2005 r. /dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 13.12.2005 r. – k. 33-34/

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 maja 2013 r. zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o., jako zbywcą a (...) (...) jako nabywcą, na rzecz nabywcy zostały przelane wierzytelności z tytułu usług telekomunikacyjnych wraz z wszelkimi związanymi z tymi wierzytelnościami prawami. Umowa obejmowała między innymi należność wobec J. J., o czym został on powiadomiony pismem wystosowanym przez pełnomocnika (...) (...) z dnia 28 czerwca 2013 r.

/dowód: 1. umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 29.05.2013 r. – k. 28-32,

2. pismo z dnia 28.06.2013 r. – k.20-22./

J. J. został wezwany pisemnie przez pełnomocnika (...) (...) do uiszczenia kwoty 170,68 zł do dnia 20 stycznia 2014 r., zastrzegając, iż brak wpłaty we wskazanym terminie spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

/dowód: pismo z dnia 13.01.2014 r. – k. 18/

W piśmie pełnomocnika (...) (...) z dnia 1 września 2014 r. wskazano sposób skapitalizowania odsetek na dzień 1 września 2014 r.: odsetki od kwoty 126,28 zł liczone od dnia 1 maja 2011 r. po skapitalizowaniu wynosiły 54,80 zł.

/dowód: pismo z dnia 1.09.2014 r. – k. 19/

Dnia 1 września 2014 r. (...) (...) sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu numer (...), w którym wskazano, że należność J. J. wynosi 126,28 zł i składa się na nią kwota 126,28 zł tytułem abonamentu i kwota 54,80 zł tytułem odsetek ustawowych liczonych do dnia 1 września 2014 r.

/dowód: wyciąg z ksiąg numer (...) – k. 35/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż dochodzone przez stronę powodową roszczenie jest w całości przedawnione. Pozwany J. J. podniósł zarzut przedawnienia, a strona powodowa (...) (...) nie wskazała okoliczności, które przerywałyby, czy zawieszały bieg przedawnienia, czy też przyczyn, uzasadniających uznanie, iż powoływanie się przez pozwanego na przedawnienie roszczenia stanowi nadużycie prawa (art. 5 k.c.).

Pozwany nie kwestionował okoliczności związanych z zawarciem umowy z pierwotnym wierzycielem oraz nabycie w drodze cesji uprawnień do tej wierzytelności przez stronę powodową, dlatego sąd, na podstawie art. 230 k.p.c., uznał je za przyznane. Rozstrzygnięcie sporu wymagało dokonania oceny skuteczności podniesionego zarzutu przedawnienia.

Pozwany uchylając się od spełnienia świadczenia podniósł zarzut przedawnienia wskazując, że zgodnie z art. 118 k.c. roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu.

Jednocześnie pozwany zaprzeczył istnieniu wierzytelności, a strona powodowa nie potwierdziła żadnymi dokumentami faktu powstania po stronie pozwanego obowiązku uiszczenia kwoty 126,28 zł, sama zaś umowa z dnia 13 grudnia 2005 r. nie stanowi wystarczającego dowodu na istnienie wierzytelności. Należy zwrócić uwagę, że strona powodowa nie przedstawiła cennika, czy faktury potwierdzających istnienie i wysokość wierzytelności.

Sąd uznał, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim stronę a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu

spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa. W związku z tym i w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu obowiązku uiszczenia przez pozwanego kwoty 126,28 zł tytułem abonamentu i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jego nieudowodnienia tych faktów w postaci oddalenia powództwa.

Stosownie do art. 117 § 2 k.c. ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie o charakterze majątkowym, po upływie terminu przedawnienia może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przedawnienie roszczenia może być spełnione przez zobowiązanego, lecz uprawniony nie może dochodzić nakazania jego przymusowego wykonania.

Dochodzone w pozwie roszczenia stanowiły wynagrodzenie za usługi telekomunikacyjne wykonywane przez (...) sp. z o.o. na rzecz pozwanego J. J. (następnie przelane na stronę powodową). Ustawa z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800) nie wskazuje szczególnego okresu przedawnienia roszczeń operatora za wykonane usługi telefoniczne (uregulowany jest wyłącznie termin przedawnienia roszczeń abonenta za przerwę w świadczeniu usług). Wskazany akt prawny nie odsyła też do innych przepisów szczególnych, które normowałyby kwestię przedawnienia.

Należy przyjąć, iż do roszczeń operatora z tytułu zapłaty za świadczone usługi telekomunikacyjne stosuje się przepis art. 118. k.c., zgodnie z którym – o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej – termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Nie budzi wątpliwości w okolicznościach niniejszej sprawy, że roszczenie operatora dotyczy usługi, wykonanej w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Dlatego też okres przedawnienia wynosi 3 lata.

W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie i w orzecznictwie wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, przy czym chodzi tu o stan o charakterze obiektywnym, który ma swój początek w momencie uaktywnienia się wierzytelności. W niniejszej sprawie początkiem biegu przedawnienia dla stanowił dzień wskazany przez stronę powodową, to jest dzień 1 maja 2011 r. Bieg trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę za usługi telekomunikacyjne wraz z należnymi odsetkami rozpoczął zatem swój bieg dnia 2 maja 2011 r. Strona powodowa złożyła natomiast pozew dnia 1 września 2014 r., a więc po 3 latach i 4 miesiącach od nastąpienia terminu wymagalności dochodzonego zobowiązania.

Wobec upływu terminu przedawnienia roszczenie strony powodowej wobec pozwanego z tytułu wykonanych usług telekomunikacyjnych przedawniło się. W związku z przedawnieniem należności głównej przedawnieniu uległy także należne odsetki, które przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (uchwała 7 sędziów SN z dnia 26.01.2005 r., sygn. III CZP 42/04, publ. OSNC 2005/9/149).

Oceny możliwości przymusowego dochodzenia świadczenia strony powodowej nie zmienia fakt, iż (...) (...) nabył przedmiotową wierzytelność w drodze przelewu. W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.).

Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Dlatego też zmiana wierzyciela nie wpływa na bieg przedawnienia roszczenia, w szczególności nie jest okolicznością powodującą przerwanie czy zawieszenie biegu przedawnienia.

Marginalnie należy zaznaczyć, że wobec uregulowania w ustawach Prawo telekomunikacyjne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie przepis art. 750 k.c., zgodnie z którym do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przywołane unormowanie dotyczy bowiem tylko takich sytuacji, gdy świadczenie usług nie jest uregulowane w żadnych przepisach kodeksowych, ani w pozakodeksowych. Tymczasem – jak już o tym była mowa wyżej – umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została unormowana w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne. Dlatego też do oceny okresu przedawnienia nie stosuje się przepisu art. 751 pkt 1 k.c., w myśl którego z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności z tytułu umowy zlecenia i umów podobnych dotyczących świadczenia usług.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II zostało oparte o przepis art. 98 k.p.c., który nakłada na stronę przegrywającą obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów celowej obrony i dochodzenia praw, statuując zasadę odpowiedzialność za wynik procesu. Sąd nie zasądził zwrotu kosztów postępowania na rzecz pozwanego, ponieważ nie wykazał on, że poniósł takie koszty.

Z tych względów sąd orzekł jak w wyroku.